

Ζαχαρίας Μαυροειδής

Θεριστές

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΘ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κέρκυρα	11
Νάξος	16
Μήλος	22
Άγραφα	26
Αρκαδία	31
Ερέτρια	34
Σαντορίνη	38
Ηλεία	42
Κως	46
Καρδίτσα	52
Σέρρες	59
Μύκονος	66
Ναύπλιο ή Επίδαυρος	71
Θεσσαλονίκη	81
Ικαρία	87
Σποράδες / Ελαφώνησος	92
Πάρος	102
Θηρασιά	105
Πόρος	113
Λέσβος	116

Κουφονήσι.....	121
Σύρος	128
Ψαρά.....	134
Τήνος	138
Λειψοί.....	147
Μάταλα	155
Πρέσπες.....	162
Έβρος	168
Χανιά	172
Χαλκιδική.....	182
Ανάφη.....	187
Ρόδος	196
Μεσολόγγι.....	203
Μετέωρα	208
Γαύδος	213
Αθήνα	220
Λακωνία.....	228
Σαμοθράκη.....	232
Νίσυρος	239
Κεφαλονιά.....	250
Ζαγόρι.....	254
Σίκινος	258
Ευχαριστίες	261

Καρδίτσα

Ο ΦΟΡΗΤΟΣ ΠΡΟΒΟΛΕΑΣ σκόπευε το τυφλό κομμάτι της πρόσοψης του ισόγειου σπιτιού. Σύνδεσε το HDMI στον υπολογιστή και το μπλε ορθογώνιο αντικαταστάθηκε με την επιφάνεια εργασίας. Ώρα για δουλίτσα: μπίρα, πασατέμπος και play.

Η γιαγιά του καθόταν στην άλλη άκρη της αυλής, κανακεύοντας τη Σουλτάνα στα πόδια της. Χάζευε τον δρόμο, μην τυχόν περάσει κανείς – ποιος να περάσει; Διαγώνια απέναντι ήταν το καφενομπακαλικοταχυδρομείο του χωριού. Αγρότες και κτηνοτρόφοι ξαπόσταιναν στις άβολες καρέκλες του. Το τσίπουρο και το πείραγμα πήγαινε σύννεφο.

Ακούγοντας τη μουσική των τίτλων αρχής ζύγωσε όλο περιέργεια.

«Τι γλεπς;»

«Ροσελίνι. Ένας Ιταλός».

«Καλός;»

«Δες και πες μου».

Έφερε το καρεκλάκι της και κάθισε πλάι του. Παρακολούθησε όλη την ταινία με προσοχή. «Καλούτσκο» είπε στο τέλος και έφυγε μέσα όλο χαμουρητά. Μάτι, μάτι...

Στο χωριό κατέβηκε με στόχο να γράψει την πτυχιακή του, ένα σενάριο μεγάλου μήκους στο ύφος του Ιταλικού Νεορεαλισμού. Φιλοδοξούσε να θίξει μέσα από το έργο φλέγοντα κοινωνικά ζητήματα των ημερών.

Όταν πίτσαρε την άγουρη ιδέα του στον επιβλέποντα καθηγητή αυτός τον συμβούλεψε, πρώτον, να σκεφτεί το ενδεχόμενο να αλλάξει κινηματογραφικό *genre* και, δεύτερον, να βρει ένα ήσυχο μέρος για να αφοσιωθεί στο γράψιμο. Το πατρικό στη Θεσσαλονίκη δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις, εξού και αποφάσισε να κατέβει στις γιαγιάς. Αρχές Ιούνη, σκέφτηκε, θα ήταν ακόμη υποφερτή η ζέστη του κάμπου.

Την επόμενη μέρα το πρόγραμμα είχε *Mamma Roma*. Σ' όλη την προβολή η γιαγιά κουνούσε το

κεφάλι της και άφηνε κοφτά επιφωνήματα –«Α, ναι, χμ..., ούι, αγιέμ, ντιπ για ντιπ, αμ πώς;...»– λες και την είχε γειτόνισσα την Άννα Μανιάνι και τα ήξερε όλα από πρώτο χέρι. Η Σουλτάνα στα πόδια της συμφωνούσε με γουργουρητά. Στην απέναντι μεριά του δρόμου, οι θαμώνες του καφεενείου έστριψαν τις καρέκλες τους προς το μέρος τους. Στα μισά της προβολής κόπιασαν οι πρώτοι στην παρέα τους.

Δεν θέλει και πολύ για να γίνει κάτι παράδοση σε τέτοια μικρά μέρη. Κάθε βράδυ στηνόταν θερινό στην αυλή τους. Οι χωριανοί ανακαλούσαν τα παιδικά τους καλοκαίρια, τότε που πέρναγε, μια στις τόσες, ο πλανόδιος με τη μηχανή και βλέπανε ασπρόμαυρες ταινίες στη μάντρα του σχολείου – ρομάντζα, μελοδράματα, φουστανελάτες. Μια χρονιά είχανε έρθει και για γυρίσματα στα μέρη τους και είχανε πάει όλοι κομπάρσοι. Κάνανε τους αγρότες που καταπιέζονταν από τον άπληστο αγά – γνώριμα πράγματα... Κανείς δεν θυμόταν πώς λεγόταν η ταινία ή ποιος γνωστός έπαιζε.

Θα μπορούσε να κάνει πτυχιακή στην κριτική κινηματογράφου σταχυολογώντας από τα σχόλια που κάνανε για τις ιστορίες επί της οθόνης, πάντα καίριαμπολιασμένα με τα προσωπικά τους βιώματα

απ' τη ζωή στον κάμπο. Δυστυχώς δεν είχε επιλέξει θεωρητική κατεύθυνση. Έπρεπε να γράψει το σενάριό του.

Έβαλε ξυπνητήρι αχάραγα να τσεκάρει μην τυχόν και η Μούσα του ήταν πρωινός τύπος. Τρόμαξε πετυχαίνοντας τη γιαγιά του στην κουζίνα. Τόσο νωρίς ξύπναγε κάθε μέρα; Χτύπησε έναν φραπέ με το κουτάλι και στήθηκε μπροστά στον υπολογιστή. Σήμερα θα έπαιζε το χαρτί της συνειρμικής γραφής. Έφτιαξε ένα καινούργιο αρχείο με τίτλο «Σύννοψη. V4», έβγαλε μια τσίμπλα από το μάτι και άρχισε να γράφει χωρίς σταματημό – βρε λες; Φτάνοντας τις τρισημίσι χιλιάδες λέξεις αποφάσισε να κάνει μια παύση για να διαβάσει όσα είχε γράψει.

Έκλεισε την οθόνη και βγήκε στην αυλή. Η γιαγιά στο κοτέτσι, ψαχούλευε τις κλώσες για αυγά. Το σενάριό του είχε διαλυθεί εις τα εξ ων συνετέθη: ένα άθροισμα ασύνδετων και ελάχιστα εμπνευσμένων ιδεών. Για πρώτη φορά το έβλεπε καθαρά. Η ιστορία του ήταν παντελώς ανερμάτιστη και εξίσου αφελής.

Πλησίασε η Σουλτάνα και τρίφτηκε στις γάμπες του. Η μάχη με τις λέξεις είναι γεμάτη πανωλεθρίες, το γνώριζε καλά. Γράφεις, γράφεις, γράφεις και νο-

μίξεις πως κάτι χτίζεις και ξαφνικά γκρεμός, σκορπίζονται όλα στο κενό. Σηκώνεσαι και βγαίνεις απ' το κείμενο, να σε χτυπήσει λίγος φρέσκος αέρας. Τσούρμο πίσω σου οι σκάρτες ιδέες, μπλέκονται στα πόδια σου σαν τις αδέσποτες γάτες, νιαουρίζουν να τις ταΐσεις, να τις πάρεις αγκαλιά και εσύ να μην ξέρεις ποια να διαλέξεις.

Ο ήλιος πάνω από το Μαυροβούνι φλόγιζε τον κάμπο αμείλικτα. Το πρωινό δελτίο ειδήσεων προέβλεπε το πρώτο σαραντάρι του καλοκαιριού. Έβαλε τον υπόλοιπο καφέ σ' ένα βαζάκι μαζί με δυο παγάκια και βγήκε τσάρκα με το σαράβαλο του παππού. Χώθηκε στον πρώτο αγροτικό παράδρομο και κίνησε για το άγνωστο.

Ο Ντάνιελ είχε φτάσει ως την αυλή τους. Το θυμήθηκε βλέποντας τις λάσπες στο πάτωμα του αυτοκινήτου. Στης Βαγγελιώς, δυο σπίτια παρακάτω, είχανε πλημμυρίσει. Το διπλανό χωριό είχε καταποντιστεί. «Αδερφοποιηθήκαμε με τη Βενετία» σαρκάζανε τη συμφορά οι ντόπιοι.

Η ίσαλος γραμμή της καταστροφής χάραζε ακόμη όψεις σπιτιών και στάβλων, μάντρες, στάσεις ΚΤΕΛ και κολόνες – στο ένα μέτρο, στα δύο μέτρα, στα κεραμίδια. Μια μαχαιριά στο λαρύγγι του τό-

που. Καταμεσής ενός οικοπέδου γεμάτου τσουκνίδες ορθωνόταν ο τύμβος ενός ατυχούς νοικοκυριού: Έπιπλα, λευκές συσκευές, στρώματα, αντικείμενα, όλα σαπισμένα από τις λάσπες, και στην κορφή μια κούκλα χαμογελαστή· κάποιος την είχε στήσει εκεί επίτηδες, για καλαμπούρι. Έβγαλε μια φωτογραφία – έτοιμο σκηνικό για Μπέκετ.

Τράβηξε κι άλλες φωτογραφίες: μια αποσκελετωμένη κτηνοτροφική μονάδα. Η στέγη ενός παλιού δημοτικού γεμάτη φερτά υλικά. Μια μάντρα με σαπισμένα αυτοκίνητα. Η τοπική της Νέας Δημοκρατίας βανδαλισμένη με ανορθόγραφα συνθήματα.

Πολλές φορές χρειάστηκε να κάνει αναστροφή καθώς το δίκτυο ήταν γεμάτο ρήγματα – έτσι δεν πάει και με την έμπνευση; Επιστρέφοντας έκανε μια στάση από τον λόφο με τον πευκώνα. Βολεύτηκε στη σκιά ενός δέντρου κι έβγαλε το τεφτέρι του, μπας και προκαλέσει την τύχη του. Απ' το μικρό αυτό ύψωμα άνοιγε το μάτι. Είχε πήξει για τα καλά η ζέστη. Κάτι περπατά τον σβέρκο του! «Γιαχ!» τινάζει τρομαγμένος το τζιτζίκι από πάνω του.

Το παρακολούθησε να σκαρφαλώνει στον κορμό του πεύκου μέχρι που το έχασε από τα μάτια του. Δραματική παύση και αρχίζει το αργόσυρτο πριόνι-

σμα, επίμονο και διαπεραστικό. Ήταν το πρώτο τζιτζίκι που άκουγε φέτος μέσα Ιούννη, τώρα ξεκινούσαν. Να κι ένα ακόμη, σε κάποιο κοντινό κλαρί. Και άλλο ένα, άλλα δύο στο διπλανό δέντρο, άλλα είκοσι, πενήντα, εκατό, ξυπνούν το ένα το άλλο, τον κύκλωσαν οι τζιτζικες στρατός. Το εκκωφαντικό τους τρίξιμο κάνει τη γη να τρέμει, όλο και πιο δυνατό, όλο και πιο απειλητικό. Δεν ήταν κάλεσμα για έρωτες αυτό. Ήτανε υπόσχεση για εκδίκηση.

Δημιουργία νέου εγγράφου.

Τεττιγίδες

Logline για θρίλερ μεγάλου μήκους

Ο πρώτος καύσωνας του καλοκαιριού ξυπνά τους τζιτζικες μέσα στις λάσπες του πλημμυρισμένου κάμπου. Μεταλλαγμένοι από τοξικά χημικά, οι τζιτζικες ανέρχονται στην επιφάνεια της γης διψασμένοι για εκδίκηση.